

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1Tos/92/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213010494
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislav Libant
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4213010494.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Stanislava Libanta a sudcov JUDr. Štefana Hrvolu a JUDr. Petra Kaňu v trestnej veci odsúdeného T. D., o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 06.07.2015, č.k. 3Nt/32/2013-33, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30. septembra 2015, takto

r o z h o d o l i :

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného T. D., narodeného XX.XX.XXXX

z a m i e t a,

pretože nie je dôvodná.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Okresný súd Komárno (ďalej „súd I. stupňa“) podľa § 399 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku odmietol návrh odsúdeného T. D. na povolenie obnovy konania v trestnej veci právoplatne skončenej trestným rozkazom Okresného súdu Komárno z 25.09.2012, sp.zn. 11T/123/2012, pretože bol podaný neoprávnenou osobou.

V jeho odôvodnení poukázal na to, že v posudzovanej trestnej veci odsúdený návrh na povolenie obnovy konania odôvodnil v podstate tým, že trestnú činnosť popísanú v predmetnom trestnom rozkaze, ktorú mal spáchať v spolupáchateľstve s odsúdeným F. R., spáchal sám a odsúdený F. R. pri skutku v bode 6/ s ním nebol. V prípravnom konaní vypovedal inak len preto, že sa na F. R. hneval.

S poukazom na § 396 odsek 1, § 308 odsek 2, § 399 odsek 1 písmeno a/ a § 402 odsek 2 Trestného poriadku dospel k záveru, že odsúdený T. D. podal návrh na povolenie obnovy konania v prospech iného spoluodsúdeného, konkrétne F. R., pričom mu takéto právo z Trestného poriadku neprináleží, preto návrh odsúdeného T. D. odmietol ako návrh podaný neoprávnenou osobou.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený T. D., ktorú následne odôvodnil vlastnými dvomi písomnými podaniami podanými na odoslanie v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Nitre, v ktorom aktuálne vykonáva väzbu, dňa 10 a 11.08.2015.

Sťažnosť odôvodnil tým, že súd I. stupňa nezákonne o jeho návrhu na povolenie obnovy konania rozhodol až po 20 mesiacoch. Taktiež porušil zákon, keď mu 15.10.2013, kedy podal návrh na povolenie obnovy konania, neustanovil obhajcu, hoci bol vo výkone trestu odňatia slobody až do 12.08.2014.

Ďalej poukázal na to, že so spoluodsúdeným F. R. v roku 2013 podali spoločne návrhy na povolenie obnovy konania, preto o nich malo byť rozhodované v jednom konaní. Napadnutý trestný rozkaz bol taktiež Najvyšším súdom Slovenskej republiky vo vzťahu k odsúdenému F. R. vo výroku o treste zrušený v jeho prospech, preto mala byť povolená obnova konania aj v jeho prospech (t.j. T. D.), lebo boli obaja odsúdení jedným trestným rozkazom.

Navrhol preto, aby nadriadený súd napadnuté uznesenie zrušil a prikázal vec súdu I. stupňa na nové rozhodnutie.

Krajský súd v Nitre na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia i konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného T. D. nie je dôvodná.

Súd I. stupňa konajúc o návrhu odsúdeného T. D. doručeného tomuto súdu 15.10.2013, posudzujúc ho podľa obsahu, dospel k správne mu záveru, že menovaný nie je oprávnenou osobou na podanie návrhu na povolenie obnovy konania v prospech spoluodsúdeného F. R.. Ako jediný dôvod pre povolenie obnovy konania totiž T. D. uviedol skutočnosť, že jeden zo skutkov napadnutého trestného rozkaz (v bode 6/) spáchal sám a nie spoločným konaním s F. R., pričom neuviedol iné skutočnosti, ktorými by sa domáhal zmeny pôvodného odsudzujúceho rozhodnutia vo svoj vlastný prospech. S uvedenou argumentáciou tak osobou oprávnenou na podanie návrhu na povolenie obnovy konania v danom čase bol v zmysle § 396 odsek 1, 3 Trestného poriadku sám odsúdený F. R., resp. iné osoby oprávnené podať v jeho prospech odvolanie, ktoré sú uvedené v § 308 odsek 2 Trestného poriadku (v danom prípade by do úvahy prichádzali prokurátor, príbuzní odsúdeného F. R. v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh). Vychádzajúc z osobných pomerov vyplývajúcich z relevantného spisu odsúdený T. D. v uvedenom postavení vo vzťahu k F. R. nie je, a preto nie je oprávnený podať v jeho prospech návrh na povolenie obnovy konania.

Pokiaľ sa v sťažnosti domáhal povolenia obnovy konania aj vo svoj prospech s odkazom na to, že na podklade dovolania ministra spravodlivosti bol napadnutý trestný rozkaz vo výroku o treste zrušený v prospech odsúdeného F. R., nadriadený súd zdôrazňuje, že ide vo svojej podstate o rozšírenie jeho návrhu na povolenie obnovy konania v danom štádiu konania (o sťažnosti) neprípustným spôsobom. V tomto štádiu konania nemožno konštatovať nesprávnosť rozhodnutia súdu I. stupňa z dôvodu, že odsúdený v protiklade so svojim návrhom na povolenie obnovy konania v sťažnosti proti uzneseniu o jeho odmietnutí mení takýmto významným spôsobom podstatu svojej argumentácie. Navyše ani táto argumentácia nezodpovedá podmienkam obnovy konania upraveným v § 394 Trestného poriadku.

Napriek tomu nadriadený súd v reakcii na sťažnostné námietky zdôrazňuje skutočnosť, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12.02.2014, sp.zn. 4Tdo/64/2013 bol napadnutý trestný rozkaz (ktorým boli odsúdený T. D. aj F. R.) zrušený, avšak len „vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu v časti týkajúcej sa obvineného F. R.“ Podstatou tohto rozhodnutia, ako vyplýva z jeho odôvodnenia, bolo porušenie zákona výlučne v neprospech odsúdeného F. R. v ustanoveniach Trestného zákona upravujúcich trestnú sadzbu odňatia slobody (v § 41 odsek 1 a § 212 odsek 2), na základe ktorých mu bol ukladaný trest, tým, že mu bol uložený trest odňatia slobody mimo rámca zákonom stanovenej trestnej sadzby (bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov a 2 mesiacov, hoci horná hranica trestu odňatia slobody bola 2 roky v zmysle § 212 odsek 2 Trestného poriadku). Neopodstatnený je názor odsúdeného T. D., podľa ktorého z tohto dôvodu mal byť (v podstate v zmysle zásady beneficium cohaesionis) zrušený aj výrok o treste vzťahujúci sa na neho (2 roky a 4 mesiace odňatia slobody), nakoľko nemu bol trest ukladaný v trestnej sadzbe upravenej v § 219 odsek 1 Trestného zákona, modifikovanej ustanovením § 38 odsek 4, § 41 odsek 1 Trestného zákona (t.j. 2 roky a 4 mesiace až 5 rokov odňatia slobody). Aj z tohto pohľadu je jeho argumentácia celkom neopodstatnená.

Pokiaľ odsúdený v sťažnosti namieta porušenie zákona v jeho neprospech, vo vzťahu k námietke o dĺžke konania o jeho návrhu je nevyhnutné poukázať na tú skutočnosť, že pokiaľ bol jeho návrh podaný 15.10.2013 a rozhodnuté o ňom bolo 06.07.2015, čiastočný podiel na dĺžke konania mala skutočnosť, že na vec sa vzťahujúci spis (11T/123/2012) bol v dôsledku podania dovolania ministrom

spravodlivosti v prospech odsúdeného F. R. na Najvyššom súde Slovenskej republiky (od 14.11.2013 do 20.02.2014). Následne boli v tomto konaní robené úkony pôvodne konajúcim sudcom, ktorými boli vydanie nového trestného rozkazu vo vzťahu k obvinenému F. R. (27.02.2014), úkony smerujúce k doručeniu mu trestného rozkazu, ktoré nebolo opakovane úspešné a po zistení, že F. R. medzičasom zomrel bolo uznesením z 20.06.2014 v posudzovanej trestnej veci voči nemu, v dôsledku jeho úmrtia, zastavené trestné stíhanie.

Pokiaľ odsúdený namietal, že v čase bezprostrednom po podaní jeho návrhu (15.10.2013) mu nebol ustanovený obhajca z dôvodu, že v tom čase bol vo výkone trestu odňatia slobody, je potrebné konštatovať, že obhajkyňa z tohto dôvodu mu síce bola ustanovená až opatrením vyššieho súdneho úradníka z 23.06.2015, avšak v danom čase súd I. stupňa vo vzťahu k jeho návrhu nevykonával žiadne procesné úkony, preto jeho právo na obhajobu nebolo porušené.

Na tom základe nadriadený súd konštatuje, že súd I. stupňa rozhodol správne, keď návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania odmietol postupom podľa § 399 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku, nakoľko tento nebol oprávnenou osobou na podanie takéhoto návrhu.

Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.